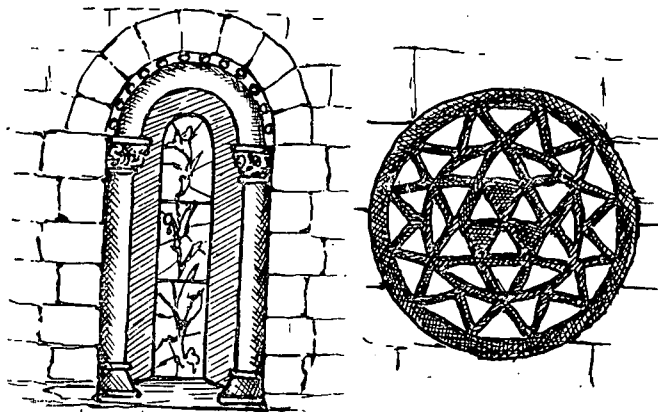

TEMPLO PARROQUIAL DE AGRAMUNT

VENTANALES

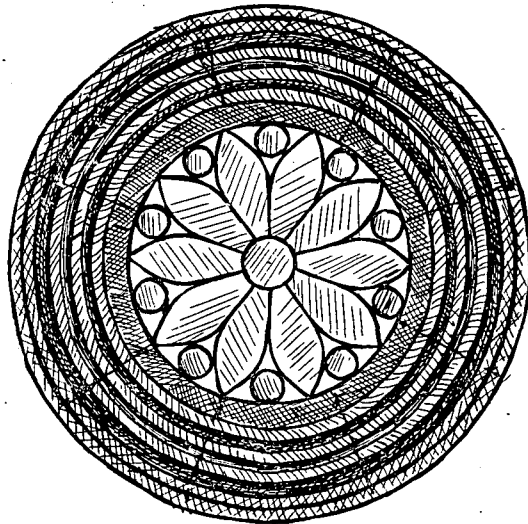
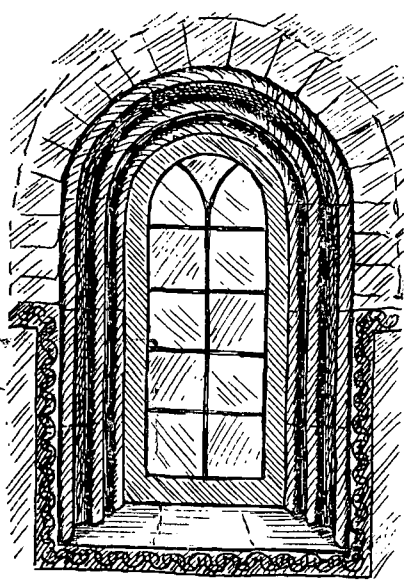
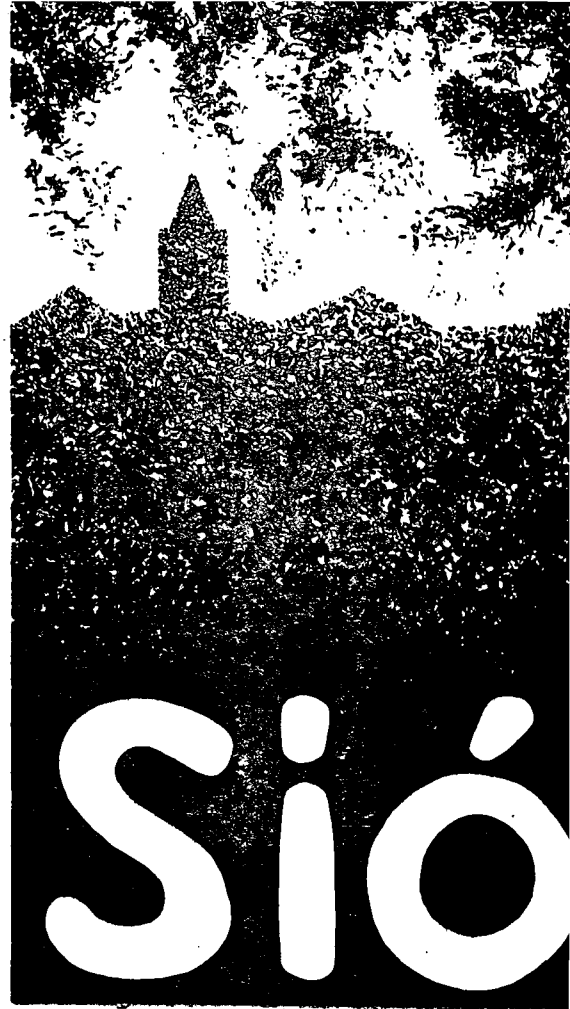
Son pocos los ventanales que hay en nuestro templo, lo que hace que, sin luz artificial esté generalmente sumido en una sutil penumbra que invita al recogimiento y a la meditación.

En la fachada principal hay dos de bastante altos terminados en arco, que dan luz a las naves laterales y un artístico y amplio ojo de buey que ilumina la nave central.

En la pared sur se encuentra un ventanal de tipo ojival situado encima de la puerta que da acceso al templo por este lado en el que hay una artística vidriera, y un sencillo ojo de buey en sentido transversal la parte de enfrente los altares. Es de suponer que antes del añadido de la capilla del Socós en la pared norte habria las mismas aberturas que en esta, como parece indicar el ojo de buey parejo al citado últimamente, que aparece taponado.

En el ábside del altar Mayor hay tres hermosos ventanales estrechos, no muy grandes primorosamente enmarcados por columnas y arcos de sobria ornamentación y otro en cada uno de los dos altares laterales, de muy reducidas dimensiones.

Quizás lo más curioso sea el bonito tragaluz en forma de círculo con un enrejado geométrico totalmente labrado en piedra que se encuentra en la fachada principal hacia el lado norte del templo.

CHES
0-70

El lector opina...

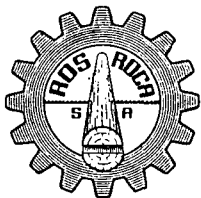
Sr. Director de Sió.

Me doy perfecta cuenta, como creo se dan la mayoría, de los desvelos que nuestras autoridades tienen para solucionar cuantos problemas afectan a Agramunt los que se puede observar se van solucionando paso a paso. En esta tarea creo que hemos de colaborar todos, y una de las formas sencillas de hacerlo, creo que es la de poner en evidencia algunas cosas que por lo simples restan ignoradas, puesto que quebraderos de cabeza más importantes hacen que quienes rigen nuestro pueblo no se fijen en ciertos detalles que el simple ciudadano observa a menudo.

Uno de estos detalles está en la iluminación de ciertas calles de Agramunt, entre ellas la de Angel Guimerá y Avenida M.º Jolonch. Hace ya tiempo que se instalaron tubos fluorescentes, hoy en día sabemos que iluminan mucho mejor estas lámparas de mercurio, y quizá está ya en estudio el cambio de esta deficiente iluminación, pero mientras esto no llega, ¿no cree Sr. Director de Sió, que una limpieza a fondo de las pantallas de dichos fluorescentes avivaría la luz en estas calles? El gran tránsito rodado y el que faltan algunas calles para pavimentar, hace que dichas lámparas se cubran de polvo a menudo, y sería una buena labor una limpieza periódica de las mismas.

Agradecida por la atención que no dudo me dispensará publicando esta carta, le saluda.

MARIBEL

La industria del Remolque

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.º Inglés

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Sardanes a la plaça

Sol brunyent, cel i mar blaus, aire clar, moresc als balcons, color i moviment als carrers, gentils noies amb un mig somriure als llavis.

La plaça curulla de joventut d'infants, de gent en la maduresa de la vida; també hi ha cabells blancs ornant cares serenes torrades per la tramontana i el garbí.

Un optimisme de cosa clara i càlida fa vibrar a tothom. Tots porten la seva part de colorit. Els vestits, endiumenjats, i l'alegria en la mirada.

Ja el flabiol i el tambori reflen, amb la tenora trenquen l'aire. Les mans s'han agafat, els llavis han comptat els primers compassos, els peus han començat a marcar, puntejant, les anelles es van aixemplant.

L'alegria de viure aquest moment s'exten a tot el poble.

Acabats el curts, puntegen i salten els llargs. El ritme penetra fins l'ànima. Els cors bateguen, units en l'amor a la terra i «en la dansa més bella...». Les sardanes van avançant, i tots compte que compte.

Les anelles de las sardanes, una dins de l'altre, van i venen.

Els que ballen i els que escolten estan contents; a la fi el vaivè es fa més fort, més pronunciat, tot és color i moviment, i tot giravolta, fins que el contrapunt fa parar a tothom, per agafar altre vegada el ritme fins al final.

Junts han acabat la sardana al mateix indret, i n'estan joiosos.

Hi ha, per ventura, res més nostre que una sardana? Catalunya. Terra de meravella que saps fer-te estimar per tothom que se t'acosta! Les sardanes són l'alegria de la teva vida, la teva eterna joventut i segell de llibertat...

Roser RAHOLA

Tintorería BATET

La Tintorería de Agramunt

LES MAJORETTES I LA BANDA

Ara ha estat la ciutat de Balaguer la que ha tingut ocasió de rebre la visita de les nostres Majorettes i Banda de Cornetes i Tambors amb ocasió de les festes del Sant Crist que han resultat ser d'allò més llüides, i en les quals la nostra embaixada jugà un paper molt simpàtic.

UNA VETLLADA DE DIAPOSITIVES

El passat dia 14 de novembre, i a la Biblioteca de la Caixa de Pensions, sempre atent i amable a tot el que és una manifestació d'art o de cultura en general, el fill d'Agramunt i amic nostre, senyor Pere Ribó Bonet, membre molt destacat del Centre Excursionista de Catalunya, presentà una col·lecció molt reexida de diapositives degudament comentades i amb fons musical, previament gravat en cinta magnetofònica. La bellesa de les fotografies en colors fou aplaudida pel gran nombre d'assistents. El reportatge era molt ampli i, entre d'altres, abarcava molta part de Pirineu. Una anècdota curiosa fou el comentari sobre les diapositives que presentaven un "igloo" —cabaneta de gel tipus polar— a un dels cims de Núria. Ben de cor felicitem a l'amic Pere Ribó pel seu èxit.

TARGARINS A AGRAMUNT

El Centre Comarcal Cultural de Tàrraga visità, amb la presència de molts dels seus membres, la nostra vila: l'església, carrer de Sió, carrer de Vilavella, Plaça Amball i, seguidament, els pobles de Montclar (Castell) i Donzell. Alguns dels nostres veïns amics d'aquestes visites, es brindaren gentilment a fer de guies. A més, l'Ajuntament lliurà a cada un dels targarins el follet turístic tan encertadament editat sobre la nostra vila.

FESTA DE L'ARBRE

El dia 21 es projectà la pel·lícula "El otro árbol de Guernica" e benefici de la repoblació forestal del Passeig que oficialment ha estat batejat, i ben encertadament, amb el nom de "Parc Municipal Josep Brufau Mullerat", en honor al que fou prohòm d'Agramunt i que per generacions reculades va ser conegut amb el nom popular de "El Pep del Marianet". Aquesta repoblació forestal es pensa incrementar i fer abastable a tothom organitzant la Festa de l'Arbre, que tants bons records deixà a la nostra vila. Es diu si, a més de plantar arbres, la festa tindrà un caire popular molt simpàtic: discursos, sardanes, senyeres, poesies i, per a tota la canalla, xocolata i ensaimades gratis.

PRESENCIA DELEGADA DE LA CORAL

A Mataró, i per tal de fer acte de presència a l'Aplec de Santa Cecília, al que feren cap un miler de cantaires, foren convidats uns representants de la nostra Coral d'Avui.

TEÀTRE I CORAL

Un grupo de joves prepara l'obra teatral titulada "Patufet" que es pensa presentar la nit de Nadal. Durant la vetllada segurament la Coral farà una cantada oferint un repertori quasi del tot renovat. Felicitem a aquests joves i els animem a continuar; el teatre és font de coneixement humà.

DEPORT

Nois, d'edat entre els vuit i els quinze anys, sembla que es disposen a ressucitar el aeroport a casa nostra. De moment, l'especialitat elegida és la més popular: el futbol. També aquests nois mereixen el nostre aplaudiment.

CANVI DE VICARI PARROQUIAL

Mossèn Josep Agelet, fill de Balaguer, i fins ara coadjutor de Bellver de Cerdanya, és el nostre nou vicari. El fet sembla no tenir més importància que la d'un sacerdot que es trasllada de parròquia, però hem de remarcar que mossèn Agelet, a Bellver, mentre exercia el seu sagrat ministeri, feia de manobra —una feina molt humil, però certament digna—, i darrerament organitzà a aquella població, junt amb els altres capellans amb els quals vivia en comunitat, un taller de torneria de fusta destinat a mobles que enriqué Bellver amb una colla de llocs de treball.

UNA SORPRESA

A ple novembre s'ha procedit a esporgar els arbres de la Plaça del Pou. No hi estàvem avesats, ja que aquesta era una feina que cada any es realitzava quan els arbres començaven a brotar. Però...; de moment s'ha guanyat que la Plaça es lliurés de la fulleraca que a aquest temps cau sempre. També s'ha guanyat que els vellets, que fins fa poc seien als bancs, tinguessin més abundantment quelcom que la senectud agraeix en gran manera: sol, molt sol.

Són diferents les anècdotes de fets històrics que han contribuït al coneixement de nostra vila dintre l'àmbit de la geografia en general i especialment dintre la catalana; però aquestes anècdotes no haurien bastat a la popularització del nom de nostra vila, car la història —el que entenem per Història— no arriba massa endins del conjunt d'individualitats que en diem poble, ans bé resta com una especialitat de erudits en aquest caire del saber. A divulgar, a estendre el nom d'Agramunt, més que la història hi ha contribuït la indústria —diríem millor artesanía— al donar a la col·lectivitat el producte de la mateixa conegut amb el nom de torrons: Torrons d'Agramunt; els quals són ben populars arreu de Catalunya des de... Des de quan?

Segurament que a tú, llegidor d'aquesta columna de SIO, t'agradaria trobar aquí una resposta precisa; però aquesta no te la podem donar concretament, mes sí dir-te que nostres torrons tenen una vellúria de més de dos cents anys.

Suportem aquest criteri en la realitat que els eximis autors Frederic Soler (Pitarra) i Feliu i Codina personifiquessin la protagonista de «La Dida» en les seves comèdia i novel·la, respectivament, en una filla d'Agramunt i fessin que aquesta, en retornar a la vila, que havia abandonat als dotze anys, es dedicés a la elaboració dels torrons. Si els Torrons d'Agramunt no haguessin tingut ja en aquells dies en que passa l'acció de tals obres, i que són els primers anys del segle XIX, una fama ben remarcable, no és de creure que aquells escriptors portessin la figura central a practicar una feina poc lucrativa i de minsa nomenada, més que més presentant-nos la Paula com a dona de gran talent i agut enginy.

Arrencar una figura d'un medi rural per a fer-ne un tipus representatiu, no s'explica sinó voltant-la d'allò que sigui típic en aquell medi, adornant-la amb algún dels atributs que hi siguin dominants; Conseqüentment, en veure en una obra d'art una figura central revistida de determinats atributs, havem de considerar-los típics i tradicionals del país d'on la figura és arrencada. Si veiem la Paula, figura la de més pujat relleu de «La Dida», amb els atributs de torronera i la sabem treta del medi rural agramuntí, haurem de convenir que els torrons eren cosa típica i tradicional a Agramunt a les primeries del 1800. I si a les primeries del segle passat els torrons ja eren cosa tradicional a nostra vila, havem d'acceptar-los com a fet vivent el set cents.

Ens sembla que aquesta argumentació té tota la força que li dona el lògic discorre. Cal acceptar, per tant, la seva conseqüència i pendre com a incontrovertible el que el Torrons d'Agramunt són, al menys, bicentenaris.

Es tot el que podem dir amb relació al pretèrit de nostres torrons en particular, car de torrons en abstracte ja n'existien al mil cinc cents.

J. VILADOT-PUIG

SIO

La Coral d'Avui treballa

Com quasi tots ja sabeu, la nostra Coral està dirigida per Mossèn Narcís Saladrigues i al ésser un membre nou transmet la seva personalitat musical i humana a tots els altres membres que formem aquesta agrupació Coral. Aquest nou caliu que ara disfrutem en la mateixa, fa que brolli en tots nosaltres uns sentiments de perfecció en els nostres cants, uns anhels de que ella perduri per damunt de tot i que en ella puguem trobar-hi un verdader esperit de germanor. I és clar, per aconseguir això, apart del treball del Sr. Director, tots tenim que aportar-hi la nostra col·laboració personal, que amb grup, és converteix en col·lectiva i fa que puguem realitzar tota una sèrie d'activitats, que apart de donar-nos una estona de divertiment i esbarjo, ens proporcionen una nova empena per puguer continuar el nostre lema «CANTA I ESTIMA».

Com tots nosaltres, els cantaires, volem que tot el nostre poble senti i visqui la nostra il·lusió, és per lo que escrivim aquestes ratlles, en les que d'una manera sencilla explicarem dos activitats de la Coral.

El dia 8 de novembre-set membres de la Coral ens traslladarem a Lleida per assistir a la Reunió anual que celebra el Secretariat dels Orfeons de Catalunya i en la que hi teníem el nostre lloc assignat.

Fou impresionant veure la quantitat de gent, no pel número que formaven, sinó pels motius que allí es vàrem trobar tots; reunits per uns mateixos ideals, això és elevar la cultura del nostre país i entendre el nostre esperit de tot un poble que canta i lo que això representa.

Aquesta reunió comença el dissabte a la tarda i acaba el diumenge a les 8 de la nit. Es celebra cada any. Aquesta vegada s'escollí a la ciutat de Lleida per ésser el lloc que més s'ha treballat l'art del cant. Entre totes les Agrupacions Corals que hi ha en la província de Lleida formen l'unitat d'uns mil cantaires.

Se'ns parlà de punts molt interessants per cantaires i directius, tos ells dignes d'anotar en el nostre llibre d'Actes i com hem dit avans, que la nostra intenció era resumir aquestes activitats, és per lo que deixem de costat aquests punts i continuem a lo que anàvem.

Creiem que tots recordarem aquesta trobada per les impressions que quedarem escolpides dintre nostre, al veure que persones de totes les edats, desde el jove més ye-yé, passant ja al més adult i arribant als senyors respectables per la seva avançada edat i la seva barba blanca, prescindint de la seva classe i posició estaven allí per oferir-nos el resum de tot un any de treball i en el que ells havien dedicat i estan dedicant part de la seva vida i amb això ens ensenyaven com cada ú de nosaltres podem fer viure aquestes Agrupacions.

Els eren per nosaltres uns bons testimonis de lo que ens parlaven. I, per tant, es comprenia molt bé que ells viuen intensament el cant i agradava escoltar-los i comprendre'ls.

El motiu d'aquesta reunió, ja se'ns oblidava, era el de fer unes eleccions en les que surtiren 9 membres elegits, per votació, els quals formen actualment el Secretariat dels Orfeons de Catalunya i treballen sempre seguin el Reglament establert i d'acord amb la Delegació de l'Omniun Cultural.

Tots arribarem Agramunt contents i satisfets i amb l'esperança de tornar-hi, de fer arribar a tots aquestes nostres impressions i també al proposit d'anar-hi sempre els més possibles i no solament en aquesta trobada sinó amb totes

les altres activitats que tinguin relació amb la nostra Agrupació Coral.

La segona activitat tingué un altre caire molt diferent, però també és aportar el seu granet d'arena.

El dia 13 de novembre a la plaça de l'Església hi hagué una bona concentració de cotxes i una mica de moviment. Eren els cantaires d'Anglesola i part de la Coral Infantil d'Iborra que ens venien a fer una visita, com a cantaires i com amics, ja que com hem dit a ans, tots estem agermanats per uns mateixos ideals.

Després de la rebuda corresponent tots prengueren seient al Foment Parroquial i sota la direcció de Mossèn Narcís i de Mossèn Josep d'Ivorra assajarem uns quants cants de conjunt, que ben bé que surtiren. Poetisant una miqueta, direm que semblaven una de les millors Corals i tots plens de joia anaven cantant «Agermanants anirem cantant...»

Com tot treball necessita un descans i recompensa, els agramuntis es sentiren molt feliços al puguer-los-hi oferir unes bones coques amb sucre, xocolata i cubanos, tot productes del nostre poble, i també galetes.

No hi va faltar tampoc uns dolços porrons de moscatell i Pepsi-Cola, els que varen tindre força requesta.

Tal com volíem, hi va haver una bona animació i cua per oferir-nos espectacle de gratis, en el que van escoltar música de tota classe i vam puguer apreciar unes expressions voluntaries molt maques i simpàtiques.

Tots vam participar amb el cant de conjunt. Cantàrem unes cançons molt sencilles però també molt alegres i joioses, les que ens van fer oblidar les nostres quotidianes preocupacions, ens van elevar el esperit i així vam asaborir millor possible totes les delícies que és oferir aquesta trobada: alegria, amistat, divertiment, joia, germanor, etc. I a mitjanit, tots formant una gran rodona i amb les mans entrecruades entonarem el cant «Es la hora dels adeus...» Adeusiau i amb l'acord d'un altre dia tornar-los-hi la visita als bons amics d'Anglesola ens despedíem.

Hem explicat ja les dos últimes activitats, més endavant continuarà informar-vos.

Per la Coral: Núria Sera

Hotel Les Cimes

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2.085 metres

Telèfon 51128

PAS DE LA CASA - ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

Nuestra población aportó 17.847'95 ptas. en favor de la Asociación Española contra el Cáncer

La fiesta celebrada en "Kipps" el pasado día 29 de agosto, durante la cual se procedió a la elección de la "Pubilla de Agramunt 1970 y sus Seis Damas de Honor", tuvo en Lérida, el pasado día 18, un brillante epílogo.

Con toda sencillez y simpatía, a las seis de la tarde del día citado, el alcalde de la villa D. José M.º Inglés Mortés, junto con la señora María Dolores Enrich de Roca y las señoritas María Dolores Arriazol y Josefina Viladot que acompañaban a la "Pubilla", señorita Josefina Pintó —que en nombre de Agramunt y representando a la juventud, efectuó la entrega—, eran recibidos en el Palacio de la Excm. Diputación Provincial, por el presidente de la Junta Provincial de la Lucha contra el Cáncer D. Salvador Servat Montagut, acompañado de la Ilma. Sra. D.ª María Dolores Miarnau de Sangenís, presidenta de la Junta de Damas, y en representación de la misma, las señoras de Tiffón, de Figueroa, de Puig, de Ribé, de Sol, de Calvet y señorita Roigé.

Estaban también presentes, D. Ernesto Albiñana, vicepresidente, y D. Eloy Vidal Vidal, secretario de la Junta Provincial. Después de deparar en amable charla, los miembros de la Junta, por mediación de su presidente, se hicieron cargo del donativo expresando su agradecimiento sincero a todo Agramunt por su contribución a tan noble causa.

Efectivamente, con toda modestia pero también con toda sinceridad, creemos que toda nuestra población sin distinción tuvo un gesto en verdad loable: el de contribuir a combatir positivamente contra uno de los peores males que azotan a la Humanidad.

En el transcurso del acto, se habló de constituir una Junta local. Es posible que, en diciembre, se efectúen los trámites iniciales. Para tal fin, más que nada, se necesita la colaboración de personas humanitarias y desinteresadas. En Agramunt, sabemos que las hay.

Juan GRANADOS RIERA

SEAT

SERVICIO DE
VENTA OFICIAL

GARAGE SECANELL

se complace en desearles feliz Navidad
y venturoso Año Nuevo.

STA. ESPERANZA
TELS. 151 Y 312

AGRAMUNT

CHOCOLATES JOLONCH

Parla el «Grup Jovenil Agricol»

Jovent sí o jovent no, de fet el jovent fa les coses. Nosaltres som partidaris seus molt entusiastes. Es clar que, ben mirat, s'és jove sempre, si el cor ho és. Per això, avui, ens posem en contacte amb uns agramuntins que creiem que han encetat una feina molt jove, molt il·lusionada i molt esperançadora.

La nostra joventut pagesa és la que avui està d'actualitat en buscar nous camins que podríem qualificar de vitals de cara a la nostra vila: l'experimentació de noves llavors i fruits.

Amb aquest propòsit, no fa gaires dies que es constituí —SIU ja en donà notícia— el «Grup Jovenil Agricol», que, cosa curiosa, és un dels primers del país. L'informen xicotets actius i que tenen una pregonera vocació agrícola: Domènec Balasch, president, de vint anys; Josep M.ª Penella, secretari, de la mateixa edat; Joan Romeu, conseller local, de divuit anys; Miquel Valls, tresorer, de dinou. Per tal d'esbrinar una mica la naturalesa i els propòsits del grup ens hem posat en contacte amb els seus components.

★ ★ ★

En primer lloc parlem amb el president, Domènec Balasch.

—D'on va sortir aquesta idea de formar el grup?

—Doncs mira, sortí de la necessitat de situar l'agricultura en el lloc que li correspon dins el que en podríem dir conjunt humà de la nostra societat. Si mirem les coses no amb perspectiva local, sinó pensant que fora de casa nostra les coses progresen, no hi havia cap més remei.

—Bé, aquesta és la causa, ¿i la finalitat?

—Tot va il·ligat: per tal de posar-nos a l'altura que ens correspon cal posar en pràctica nous mètodes de mecanització, assajar noves varietats de cereals, nous productes hortícoles, etc. Tot això nosaltres ho pretenem fer amb caràcter experimental.

—I ha estat molt complicat aconseguir la constitució del grup?

—Feia molt de temps que duïem al cap aquesta idea. I quan ens decidirem dur-la a terme de primer ens informàrem amb una visita al president del «Cabildo» local. Després vam visitar l'alcalde, i finalment el senyor Delegat Provincial de Joventuts. En totes aquestes visites, cal remarcar-ho, hem trobat un màxim d'interès per la nostra idea.

—Bé, ja està constituït el grup. Ara per a dur a terme les vostres experimentacions deu fer falta un lloc de treball. El teniu?

—Es clar, sense camp d'experimentació no podríem fer res. El nostre lloc de treball és un camp situat al marge de la carretera de Tàrraga, en l'indret denominat «Fondandana».

—Però això té un abast purament experimental agrícola o bé té més alcanç?

—Sense dubte. En la nostra tasca hi ha una dimensió social perquè així es fomenta la incorporació de la joventut a l'agricultura en forma de grup; s'estimula el treball en equip.

—O sigui que voleu superar l'individualisme i l'aïllament tradicionals de la nostra pagesia?

—En certa manera sí, encara que avui això de formar equip tampoc és nou del tot, doncs amb la mecanització un equip quasi és inevitable.

—I com veus tu aquesta mecanització, ¿es convertirà en una industrialització, tindrem prou mà d'obra...?

—La mecanització ha estat la gran revolució del camp. Sens dubte el camp s'ha vist incidit per formes d'indústria agrícola com poden ser la deshidratació de l'alfals o del panís, etc. La mecanització constitueix una gran millora, però sens dubtes també porta i portarà problemes: problemes laborals, de rendiment, etc. La gent madura no acaba de creure allò que veu. Jo no he viscut la feina del camp quan era la feina més dura de totes quantes es realitzaven. Els nostres pares foren els grans herois de l'agricultura. Nosaltres, com hereus seus, hem d'homenatjar-los fent de la mecanització una font de riquesa que dignifiqui l'agricultura a tots nivells.

★ ★ ★

Ara ens dirigim a Josep M.ª Penella. Li insinuem:

—M'agradaria de concretar una mica més la feina que feu...

—La primera activitat ja està en marxa: és la sembra de quatre noves varietats de blat, desconegudes entre nosaltres i importades de països europeus. Són: Boulmich, Rueda, Bidi, Gaillard i promesse.

—Així potser són cinc les classes de blat...

—Bé sí, és clar. Tal com et deia aquesta és la primera realitat. Immediatament probarem el cultiu d'hortalisses, la lluita contra certes malalties amb nou insecticides, etc.

—I ha tingut acceptació el grup?

—Força. No ens podem queixar. La gent ens ha animat força, i esperem no defraudar ningú.

—Penseu incloure d'altre gent dins el grup?

—Aquesta seria la nostra satisfacció, però segons ens hem pogut informar aquest grups només són de quatre persones; això ni vol dir que desitgem la màxima col·laboració de tots els joves que senten de debò la pagesia.

—Però les vostres experiències no tindran una traducció pràctica?

—En certa manera sí ja que anirem o intentarem incorporar a la nostra feina quotidiana allò que realment vegem que té un rendiment.

★ ★ ★

Ara entrem en conversa amb Joan Romeu.

—Bé, serà qüestió d'afinar una mica més la tafaneria. Ja heu sembrat les llavors. Del fruits, què en feu?

—Doncs mira, tot el que es culli serà enviat a la Delegació Provincial i d'aquesta farà cap a la Central de Madrid pel seu degut reconeixement. També en part seran destinats a sufragar les despeses que puguin presentar-se.

—Així...

—Perdona, no era ben bé això el que et volia dir, sinó que els fruits que es cullin seran enviats a la Delegació si nosaltres volem concórrer a un premi que convoca la Delegació Nacional de Joventuts...

—I aquest premi en que consisteix?

—En un viatge per tot Espanya per a conèixer noves solucions a problemes vells, i novetats en general referides a l'agricultura.

—O sigui que vosaltres us voleu posar a nivell europeu, de progrés...

—Es absolutament necessari de cara un futur proper.

—Es clar, si volem entrar al Mercat Comú l'agricultura ha d'estar al dia, que si no... I grups com aquest existeix a d'altres llòcs.

—No en tenim pas notícia.

—Bé, passant a un altre aspecte de la xerrada, ¿com veus la deserció de xicots pagesos que abandonen l'agricultura per anar a treballar a ciutat?

—Es natural, en certa manera, que sigui així. El camp, l'agricultura, està saturada de mà d'obra. Abans, segons tinc entés, es passaven tres o quatre mesos entre segar i batre. Ara és qüestió d'hores o una setmana a més estirar. Aquelles eres plenes de gent, ara s'han convertit en petits equips de pagesos mecanitzats. Un altre cas: els mossos, en totes les seves variants, eren indispensables per a cuidar un mínim de dos animals en totes les cases. Els esporgadors eren imprescindibles per a arreglar les oliveres y ametllers. Ara sense plantat, sense mules i amb les màquines sobra molta gent. És natural que el jovent enigri.

★ ★ ★

Darrerament conversem amb Miquel Valls.

—Per a fer les vostres experiències, ¿qualsevol terreny és bo?

—En un principi sí, encara que, com comprendreu no s'ha de preparar igual una terra per a plantar llegums que per a plantar-hi blat.

—¿Tu no creus que aquests noves tècniques podríem atreure gent jove a l'agricultura? ¿Què li falta a l'agricultura per atreure el jovent?

—L'agricultura és el camp, i el camp és la Naturalesa. Quan a una persona li pregunten que és la cosa més bella que Déu ha creat, respon sens dubte: la Naturalesa. Al meu veure al camp no li falta res. Potser per part de la nostra joventut es deixa de descobrir la importància de la Naturalesa i busca d'altres incentius que el camp no li pot donar.

—Seguint el fil de la teva idea potser podríem fer cap a la idea següent: si gran part de la gent de ciutat busca en el camp l'esbarjo i el repós, ¿podem acceptar el camp, o la Naturalesa com dius tu, com el primer atractiu turístic?

—I al teu veure, què és turisme?

—Potser un desplaçament de gent per a conèixer nous horitzons, o practicar una altra cultura...

Però no continuem perquè això ens allunyaria del nostre propòsit.

Jaume CUNAT

CRUÏLLA

El llum d'oli

Passava, fa pocs dies, per davant una casa d'antiquitats. Hi havia coses velles, que si bé tenien ja poca o nula utilitat, servien per adornar alguna d'aquestes cases senyoriales que molts turistes i no turistes tenen als seus païssos respectius.

La gent les compra, sí. La gent recorda coses que es feien servir quan ells eren encara aixís de petits i que ara, degut a les innovacions de la vida moderna, han caigut en desús. La gent del nostre país recorda —com ho vaig fer jo ara— les llums d'oli.

Em fa gràcia pensar en les llums d'oli, perquè em semblen un bec d'ànec sense més ànec que el bec. A mi em feien gràcia quan era petit, perquè els sortís la cua —jo en deia la cua del blé— i els hi calava foc.

Però, ara, això dels llums d'oli, com tantes altres coses que ens fan gràcia i no són res més que record, han anat desapareguent. Només se les veu en alguna vitrina polsosa i funerària engrossin la col·lecció d'un enmaniat anticuari.

I la llum d'oli em fa pensar que moltes vegades la nostra cultura està engaviada en un vidriós aparador, no pel caprici d'un col·leccionista, sinó per la seva més absoluta necessitat. I, per altre cantó, encara que veguem el llum d'oli de la nostra cultura, ressec, sense cap element, endevinem de seguida que no és només una llum, sinó moltes llums, tota la llum d'un poble qui està envitrinada...

Jordi GUASCH

MAQUINARIA AGRICOLA

J. MARTORELL

AGRAMUNT

Si compara,
elegirà

CHOCOLATES *Viladós*

Pensem el Nadal

«Nadal... S'ha escrit tant sobre aquesta paraula... Sembla que ja s'hagi dit tot. Tot conegut. Aquest Nadal serà com un més en la nostra llista.»

En aquesta línia, evidentment, no caldria escriure res i potser no cal. Però potser sí que cal convidar a pensar en tot això.

Pensar si entenem el Nadal com el misteri d'un Déu que en donar-se a tots es fa com nosaltres, tots iguals, per a que ningú se senti estrany.

Però nosaltres no hem entès que es donava per a tots. Ens hem pensat que Déu sols s'havia donat per a uns quants, pels de Missa, pels «bons», etc.; i hem fet divisió: hem dit que hi havia gent anticlerical, apartats de la fe, viciosos de barris baixos... Ja ho veieu, no hem entès el Nadal. No hem entès que al fer-se com nosaltres, ens acceptava a tots!

S'ha parlat molt de la Cova, de la pobressa i de la soletat, però potser tampoc hem pensat si entenem això. Ens hem posat a organitzar coses: grans celebracions, Misses pomposes, il·luminacions per tot arreu, espectacles, bons banquets... Decididament tampoc hem entès la Cova, la pobressa, la soletat, l'anonimat...; i si no: ¿em voleu dir en

què s'assembla aquella Nit de Nadal amb les d'ara?

També s'ha parlat molt de l'alegria del Nadal. Si pensem, sembla més aviat que hem volgut dir la nostra alegria beatucona que no es compromet a res i que condemna descaradament l'alegria dels altres: l'alegria dels qui posen la seva il·lusió preocupant-se per un ordre social més just, l'alegria d'aquells que la troben en llocs que a nosaltres no ens semblen bé i que, per tant, ben fàcilment critiquem perquè en el fons els envegem.

En una paraula: si ens posem a pensar, ens adonem, que entorn al Nadal hi hem organitzat, tots plegats, la gran «festa social». Portats per ella, no ens hem adonat que al voltant nostre el Crist neixia precisament en els llocs i entre les persones que potser ens fan més repugnància. Això ja va passar en aquell temps!

El Nadal, amics, i malgrat el nostre «tinglado», s'està repetint cada dia gràcies a Déu. Sols aprofitarem aquest Nadal si sabem descobrir en quin lloc concret i en quina persona hi ha la «Cova».

Jo us asseguro que si tenim els ulls ben oberts, en trobarem més d'una i ben autèntica!

Mn. Josep AGELET

Bon Nadal

Com alcalde de la nostra Vila, però ara com a director del nostre Butlletí, em plau de fer arribar a tots els veïns d'Agramunt, als seus fills, presents i absents, i a tots els subscriptors i lectors de «SIO», el desig més fervent d'unes felices diades de Nadal, Capdany i Reis. Vodria que aquesta voluntat meva us arribés sense cap mena de protocol, ben oberta, amb l'amplitud que acostumo a posar en l'atenció diària a la qual m'obliga el poble que m'ha tocat governar no pas per mèrits propis, sinó per una decidida vocació de servei. Permeteu-me, però, que, d'una manera especial feliciti a tots els components de la redacció de «SIO» a tots els seus col·laboradors i a tots els que l'iniciaren, el feren créixer i el propagaren. Gràcies a tots ells «SIO» és el que és: un mitjà de comunicació per a fer arribar a tots els agramuntins el batec més cordial i més actual de la vida de la nostra Vila. Mentre us desitjo a tots molts anys de felicitat, us demano que m'ajudeu a que «SIO» segueixi sempre present entre tots nosaltres.

Josep M.^o Inglès Mortés

ESTE ES UN CUENTO DE NOCHE DE REYES

Por Guillermo VILADOT VEGELI

(9 años)

Erase una vez una niña huérfana de padre llamada María. Tenía cuatro años. Su padre murió ahogado en una terrible tempestad, cuando salió de pesca con unos compañeros.

La madre llamada Teresa hacía encajes y puntilla para ganarse el sustento.

Como se acercaba la Navidad, María tenía gran ilusión por los Reyes Magos porque les iba a pedir una maravillosa muñeca que había visto en un escaparate del pueblo, y cada día le decía a su madre que iba a pedir a los Reyes esa muñeca.

La madre, como podemos suponer, tenía gran tristeza porque no podía comprarle su muñeca querida. Pero un día se acordó de que en la ciudad se pagaba a muy buen precio el cabello para hacer pelucas. La madre pensó y decidió que esperaría a la Noche de Reyes. Cuando llegó aquel día feliz para María su madre la acostó y cuando vio que ya estaba dormida fue corriendo a cortarse sus largas trenzas. La tristeza era enorme pero lo hacía por su hija. Las vendió a buen precio y con el dinero compró la muñeca.

A la mañana siguiente, María se despertó con gran alegría al ver la muñeca de sus sueños a su lado. Pero en medio de su felicidad, no se dio cuenta de que las trenzas habían desaparecido de la cabeza de su madre.

Barcelona, otoño de 1970.

PESSEBRE OBLIDAT

*Tinc dalt la golfa de casa
una caixa força gran
on coses que s'abandonen
poc a poquet hi fan cap.*

*Al fons de tot de la caixa
s'hi troben de temps llunyà
les figures del pessebre
que cada any en ser Nadal
feiem amb gran alegria
a casa tots els germans
entre petons de la mare
i del pare entre manyacs*

*Cada volta que a la golfa
pujo quelcom a buscar
en trobar-me, sens propòsit
d'aquella caixa al davant,
sento que el meu cor batega
enyorant els jorns llunyans
en que ens besaba la mare
i el pare ens feia manyacs.
tot disposant el pessebre
la vigilia de Nadal.*

El Cantor de Sió

FA FIGA

per Guillem VILADOT

La gent de ciutat està enfadada amb la de pagès. La gent de ciutat és gent folclòrica, sentimental i esgotada pel ciment i l'asfalt. Quan arriba el dissabte ja no pot més, i aleshores agafa l'auto, i apa!, a fer quilòmetres. La qüestió és sortir de ciutat, fugir-ne, deixar la civilització, el progrés, la vida artificial i lliurar-se a l'aventura de passar unes dies a pagès: al camp, a la muntanya, en plena Naturalesa, disfrutant de tota la simplicitat, de tota l'elementalitat de l'ambient dels pobles. És exactament el que passa a la gent de les comarques: espera le diumenge per anar a ciutat i lliurar-se al disori de la civilització, deixant oblidada la vida quotidiana, elemental, primària, natural. És una llei sorprenent, però és la llei dels contrastos.

Bé, hem dit al començament que la gent de ciutat està enfadada amb la gent de poble, o de pagès, com diuen ells. I això?, pot preguntar algú. Mireu, aficionats com estan al tipisme, a la tradició, al folclore, resulta que ara es troben que als pobles cada vegada hi ha menys tradició, menys tipisme, menys folclore. I fins i tot ens fan una mena de retret com si nosaltres en fossim responsables. «No hi ha dret!», deia un caçador l'altre dia, «ni l'escudella saben fer, ni pa de forn et donen, ni conill a la brassa saben servir-te...». Potser sí. Potser sí que per a la gent de ciutat els pobles haurien de ser sempre pobles, estancats en una cruïlla típica per a esplai de la gent de ciutat, com una mena de show a disposició de «domingueros», gent de «pont» i emigrats que han fet fortuna a ciutat i que de tant en quant tornen al poble a recordar, a reviure, a fer escudella... Però resulta que als pobles també hi ha una dinàmica per la qual la seva vida ha canviat i, sens dubte, molt més profundament que a ciutat. Però aquest ja és un altre tema.

Seguint en el molt enfadada que està la gent de ciutat us he de dir el que un bon amic, molt de ciutat em confessava l'any passat: «Noi, això ja s'ha acabat; no m'hi veureu mai més a pagès. Jo cada any hi venia; però s'ha acabat. No hi ha dret. ¿Què és això de posar calefaccions centrals i fer cagar el soca posant un caixó de xampany arronsat a un radiador? Fins aquí podem arribar!»

El meu amic, sens dubte, tenia tota la raó. Almenys, tota la seva raó.

CLIMA DE DELINCUENCIA

Al hojear la prensa diaria, es excesivamente frecuente que uno se dé de bruces con noticias escalofriantes que torturan e indignan a toda conciencia honrada. Desde los más atrevidos y audaces secuestros hasta los más horripilantes asesinatos de todo orden, siguiendo toda la gama de robos, atracos y violencias del más variado género, llenan la mayor parte de sus páginas, la mayoría de las veces con títulos altisonantes, y si bien en algunos casos se limita a dar la noticia simple y escueta, en otros parece recrearse dando a la publicidad todas las circunstancias y pormenores que han concurrido en el hecho comentado.

Se dirá que actos de tal naturaleza se han cometido siempre en todo tiempo y lugar. Es posible que así sea, y debemos admitirlo pues la historia nos deja constancia de ello, si bien parece existe una diferencia fundamental entre el ayer y hoy. Nos enteramos de que antaño existía lo que incluso podríamos llamar "el bandido generoso", el que salía en cualquier encrucijada al encuentro de la "diligencia" para perpetrar su robo y repartir luego, con aires de romántico, el producto del mismo a manos llenas entre los más necesitados del lugar, respetando generalmente las vidas de sus escogidos, con lo que conseguía cometer sus hazañas y fechorías bajo la admiración y respeto de sus favorecidos, para quienes resultaba imperdonable que alguien le delatara y encontrando siempre protección y amparo entre la mayoría.

Mas ahora, con una sangre fría impresionante, bajo un previo y concienzudo estudio de posibilidades y rendimientos, y aplicando en su ejecución una saña feroz que permite eliminar sin consideración ni respeto alguno a la edad y condición de las personas que intentan oponerse a la consumación material del acto, se vienen realizando tales desmanes con una intensidad y frecuencia altamente alarmantes, dando la impresión de que también el crimen se

ha perfeccionado siguiendo la pauta del progreso general.

Hechos de tal naturaleza, merecen la reprobación y censura unánime de una colectividad que ve turbada su tranquilidad y sosiego y que no aspira a otro premio que el procurarse su sustento y lógico mejoramiento de sus medios de vida por las rutas del trabajo y esfuerzo cotidiano, ejercitados sin desmayo.

No obstante, lo más deplorable del caso y que ha de llamar poderosamente la atención de toda persona responsable, es que los ejecutores materiales de tales crímenes son, generalmente, elementos jóvenes, algunas veces casi imberbes, que con desprecio absoluto de sus vidas de las que parecen hastiados cuando aún están en plena primavera, en aras de sus ansias irresistibles de reforma de la actual sociedad que estiman caduca e inservible, se lanzan a tan violentas y peligrosas aventuras, desatando esta ola de criminalidad que venimos padeciendo.

No podemos admitir, ni por asomo, que los autores de tan denigrantes hechos puedan irrogarse ante el mundo la representación de una juventud que en su inmensa mayoría estimamos sana y con sentido pleno de la responsabilidad que le incumbe cara al futuro; que aspira a corregir las múltiples e innegables imperfecciones que, como el de siempre sufre el mundo de hoy, empleando a tal fin los medios racionales que estén a su alcance, ajenos a drogas y violencias tan en boga.

La juventud es depositaria de unos valores morales que por tradición debe conservar y aumentar empleando en buena lid las armas de su alegría desbordante, encendido entusiasmo y generosa entrega que le son propias y características, contrarrestando con eficacia y elegancia este ambiente de delincuencia que nos corroe.

D. ROIG BALASCH

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Tramitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

GESTORIA FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

LLETRES I DIALEG

Car amic:

Em plau molt la teva perenne disposició envers tot el que sigui moviment i lliurament a una causa necessària per desvetllar a molts de nosaltres d'aquest aburgesament i crònica massificació que tan bé saben fomentar les estructures de la societat actual on les coses, traduïdes a diners, tenen un valor més superior que les persones. L'interès de la majoria consisteix en cercar la felicitat a través de l'adquisició de bens materials, prenent indiferència per la cultura, la formació pròpia i la d'aquells que no poden fer sinó lluitar per la mínima subsistència davant els nostres ulls incapaçs de contemplar aquesta ratxa de baixa dels valors humans.

Crec que mai com ara no s'ha predicat tant i s'han alçat tantes veus d'eminentes personalitats que es preocupen de «pensar» —paraula perillosa per a molts sistemes— avisant i convidant a la reflexió per donar-nos-en compte de la perillosa situació que ens trobem.

La massa, segons principis elementals de sociologia, és altament impressionable, a més incapaç de reflexionar o de fer cap raonament lògic; és també intolerant, autoritària i conservadora; el que ens porta a deduir que és propícia al caos, i si ens trobem en ell, ¿què en farem dels nostres bens materials? Si no sabrem sostreure'ns a la desolació interna que ens trobarem cada un de nosaltres, integrats a la seva influència, i si perd el control no mirerà el que fa i podrà ser que la llei i la justícia universal hagi de cercar un altre Noé per començar de nou. Però, i els altres?

Com pots observar, amic, la il·lusió que t'ú em comuniqués no la tinc pel motiu que hi ha de ser incompres. L'altruisme és mal vist, està passat de moda, com l'amor platònic, com les creències, com la fe i com tantes altres coses que fan que l'home se senti precisament humà. Que es preocupi d'aquells que no tenen el plat calent ni l'escudella barrejada sinó tan sols un troç de pa i seba i moltes hores de pic o mall. I també, o més: aquells altres que no gosen sortir de dia per por de ser vistos i ser objecte d'empresonament, mofa o escarni. I perquè no, de respecte i admiració als que porten molts anys en el món i han tingut la valentia de viure i veure el «progrés» que ens volta.

En mig d'aquest cel gris es veuen uns estels d'esperança —gent que els hi diem sonats, que no toquen de peus a terra, que estan ennuvolats —els quals no fan altra cosa que lluitar contra aquest procés d'alienació, que pateixen de veure als altres tan sols, tan superficials, tan hipòcrites, tan desitjosos d'una sola cosa: les peles.

Si el jovent no prenem consciència d'ajuda i cooperació, aquests estels desapareixeran; no és pot lluitar sol i tots ho sabem.

Fem un anàlisi de consciència a fons i preguntem-nos si veritablement tenim amics. Són amics meus, ¿però ho soc jo d'ells? Quantes vegades ens hem ajuntat per parlar de nosaltres com a força viva, és a dir com a elements capaços de portar a terme una empresa? I si ens hem ajuntat, ¿per què ho hem fet? I posiblement ens sortirn tantes altres de qüestions que potser ens obri-

ran els ulls i que podrien fer-nos sortir al carrer no amb la malhumorada cara de sempre sinó amb un somriure als llavis de satisfacció, perquè soc feliç i ho soc perquèestic amb pau amb mi mateix. Tinc amics que m'admiro i els admiro, ens uneixen les idees, el cant, la música, el teatre, el cinema, el ball, la natura, els esports, els estudis, investiguem i treballem, parlem, escrivim i comuniquem.

Oh! amic meu, no defalleixis, busca els que són com tu i fuig, apartat't d'aquesta massa amorfa que ens absorbeix, i busca't a tu mateix però no et miris a l'espill sinó als ulls dels qui et volten, i quan et trobis, parla't i al mateix temps escolta't, tinguis fé i siguis sincer. Si és així viuràs, si no seràs un cos aparentment viu, però si l'observes detengudament ploraràs, car no diu res ni fa res, és mort en vida.

T'agraeixo sincerament les teves lletres d'alè, d'amor a una causa, d'inquietud, d'intentar trobar aquell que també busca el mateix —el jo *persona* dintre els altres *societat*—; el qui no es busca és mort i el qui no mira els altres no es trovarà mai.

Espero els teus mots d'esperança, com desitjo la felicitat d'aquells que sabent escriure no tenen braços, i sabent llegir són cecs.

Reb l'expressió més cordial d'una bona amistat.

C. V.▷

ZENITH

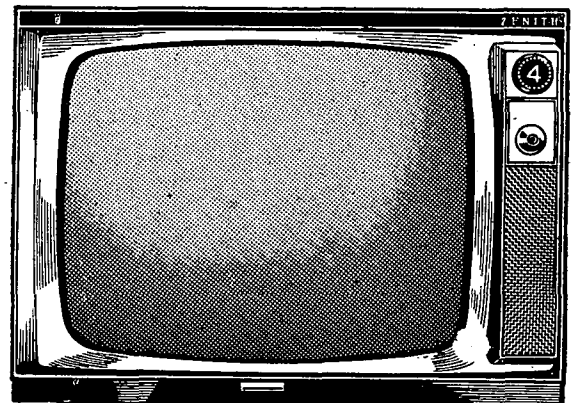
El televisor americano de mayor venta en el mundo

Distribuidor para Agramunt y Comarca

CASA RULL, S. A.

Teléfono 115

AGRAMUNT

LA NOSTRA PARLA

Amics agramuntins i lectors de «Sió», he estat absent una temporadeta de les planes de la vostra publicació. Força de greu que m'ha sabut, creieu-me. Però, ara ja torno a ser aquí per a continuar la tasca agradosa de les meves explicacions lingüístiques.

Avui tractaré de l'ortografia de la **d** i de la **t**.

Si us hi fixeu, tant la **d** com la **t**, al final d'una sil·laba, tenen el mateix so, que és el de **t**: «admètre»; pronunciem «atmetre»; «timid»; pronunciem «timit»; etc. Veureu que «virtut» és escrit amb «t» final; en canvi «actitud», amb **d**, el so tanmateix essent idèntic.

¿Quines normes hi ha per a saber la verdadera ortografia d'aquest so de final de sil·laba?

- 1.er Els mots que comencen en sil·laba **ad**, s'escriuen amb **d**: Ex.: admetre, adjectiu, adverb, etc. N'exceptuarem alguns mots com poden ser «atlas, atlàntic, atleta» i els que després del so de «t» són seguits d'una «z»: Ex.: «atzar, atzavara», etc.
- 2.^{on} Si el so de «t» el trobeu enmig d'una paraula i després d'aquest so segueix una altra consonant, no tingueu cap dubte d'escriure «t»: Ex.: metge, setze, platja, etc.
- 3.er Al final de paraula, distingim:
 - a) Els mots que tenen el so de «t», darrera vocal,

com: clot, nebot, fet, etc.

b) Els mots que el tenen darrera consonant: com verd, nord, trist, etc.

En quant al grup a): generalment, s'escriuen amb «t». N'exceptuarem:

- els masculins **plans**, els femenins dels quals acaben amb «da». Ex.: tímid - tímida; esplèndit - esplèndida, etc. Però tenim «tàcit», que hem d'escriure amb «t», puix que el seu femení és «tàcita».

- els mots femenins terminats amb «etud» i «itud» quietud, aptitud, etc.

- alguns altres mots, que heu d'aprendre amb la pràctica, com són: fred, sud, bòlid, àspid i d'altres

En quan al grup b): Per a saber escriure com cal els mots d'aquest grup, hi ha una forma molt senzilla. Busqueu els femenins respectius o derivats i ho encertareu. Si el femení o derivat porta una «d», el masculí o mot primitiu portarà una «d». Si hi trobeu una «t» poseu-hi una «t» Ex.: Sorda - sord; perdre - perd; forta fort; trista - trist, etc etc.

Vull pensar que ho heu comprès. Si ho rellegiu algun cop més, ja veureu com ho acabareu d'entendre del tot.

Rebeu la salutació del vostre afectíssim,

C. R.

ELECTRIFICACIO DEL CAMP

Joan VILADOT

S'ha repetit tant i tant l'eslogan de la necessitat de protegir el camp que ha esdevingut una verdadera cançoneta. La cosa no és pas nascuda d'avui sinó de molt temps arrera, almenys per el que toca a les terres nostrades i a un caire singular dels molts que el tema abraça, car al començar el segon terç d'aquest segle trobem a Pere M. Rossell i Vilà, esclarit professor veterinari, alçant-se un dia al Parlament Català per a debatre amplament i amb tota competència la important qüestió de la "electrificació del camp" per considerar-ho indispensable en pluralitat d'aspectes de la vida camperola. A aquella veu hi va fer cor nostre Enric Sala des de les columnes de "La Veu de Catalunya" amb l'article "Electrificació rural". Altres plomes i altres oradors des de diferents indrets que no ens és possible puntualitzar per haver quedat perduts en els recons de la memòria, també havien trencat llances en aquelles llunyanes diades en pro de qüestió tan apassionant, però com una petita espurna lluminosa ens sembla recordar que des de "La Tribuna" de Lleida, sota el títol "Electricitat font d'amor" un lleidatà s'ocupava d'aquesta aspiració arreu sentida que per ser-ho amb tanta extensió i tan intensament podria qualificar-se de nacional.

Electrificar el camp! Portar a la ruralia aquest element de vida en les modernes civilitzacions; vol dir incorporar a la ciutadania les mases de poble escampades per masies i petites urbs!

Tot tendeix avui dia a escursar distàncies, a facilitar la convivència, a rebejar-nos tos en les mateixes ànsies de comoditat, de viure bé, i aquesta finalitat pocs elements científics —esdevinguts vulgaritzacions pràctiques— ho aconseguen, ho fan assequible en tan alt grau com la electricitat.

La electricitat, doncs, per aqueixa màxima virtualitat de convivència, deu difondre's arreu sense reparar en sacrificis col·lectius que alleugin el sacrifici individual; puix si la convivència engendra la mútua estimació, com més alta sigui aquesta entre tots els individus d'una col·lectivitat nacional tant més sòlida base tindrà la pau social.

Segueix a la plana 12

REFRANYS:

Qui no celebra Nadal és home de tan seval.

Per Nadal i Sant Esteve cada u a casa seva.

Qui el Desembre acabarà any nou veurà.

Per Sant Tomàs fred al nas.

Per Sant Silvestre salten les bruixes per la finestra.

LAPIDAS PARA NICHOS

de los mejores escultores
de Cataluña

No esperes los últimos días para recordar
a los tuyos

Rapidez, buen servicio,
economía...

Funeraria Romá

Merced, 19 Teléf. 160
AGRAMUNT

Dos companys a dos càrrecs públics

Fa pocs dies que s'han celebrat eleccions municipals per la renovació del terç familiar i del terç sindical. Tothom coneix el resultat de l'elecció: en Miquel Figuera Fontanet i en Pere Brils Solé foren els agramuntins que els electors han triat, amb els seus vots, per tal d'ocupar els llocs que quaven vacants.

No vull ficar-me en disquisicions polítiques, que ni en sé ni em correspon. Només vull parlar dels dos companys, dos agramuntins de pedra picada. No puc oblidar-me d'ells i no puc deixar de felicitar-los, ja que els dos estan tan estretament vinculats amb l'entitat que avui tinc l'honor de presidir i que es tracta de la més forta de la nostra vila: la Societat Casal Agramuntí amb els seus 730 socis.

El company Miquel Figuera Fontanet, amb el beneplàcit de tota la Junta està al front d'un dels càrrecs més importants i que donen més feina: la Tresoreria: al mateix temps és un dels organitzadors de tots els espectacles, i també promotor de la nova restauració efectuada a la sala del cafè inaugurada les passades Festes de Nadal.

En Pere Brils Solé, des de fa molts anys ocupa el lloc d'auxiliar de Secretari de l'Entitat, i és molt apreciat per tota la Junta actual i per totes les que ens han precedit. També va ocupar durant un llarg període, com amant de l'esport, la Secretaria del Club local, quan aquesta entitat arribà a la més alta categoria.

Però d'entre tot, cal remarcar un dels càrrecs que té en Pere Brils a l'actualitat: el de President de la Mutualitat Provincial Textil, des d'on gràcies a les seves idees socials i el seu amor al proïsme, tan bé defensa, amb tanta eficàcia, els mutualistes, i ens consta que els d'Agramunt li estan profundament agraits.

Tot plegat un gran encert dels electors familiars i un bon d'ull dels comitadors familiars i un bon cop d'ull dels compromissaris sindicals.

Molta sort els hi desitjo en el seu nou càrrec per bé de la nostra Vila, donant-los-hi com a companys i agramuntins una forta abraçada.

Amadeu Amigó

MOVIMIENTO DEMOGRAFICO

MES DE NOVIEMBRE

NACIMIENTOS

Manuel Bazaga y Macedo día 2
José M.ª Bernaus y Solanes día 23

DEFUNCIONES

Maria Albá Espinet día 2 74 años
José Herbera Tapioles » 3 79 años
Juan Sera Sarri día 28 79 años

Lluvia caida durante el mes de Noviembre

Día	0'4	l. m. ²
» 7	0'4	l. m. ²
» 12	19	»
» 13	2	»
» 14	4	»
» 18	2	»
» 19	1	»
» 20	2'8	»
» 25	0'4	»
» 29	0'5	»

Total 32'1 l. m.²

Observador: Diosdado Pont

LABORATORIO
DE ANALISIS

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 - Tel. 76 AGRAMUNT

AUTO-ESCUELA VILELLA

Avda. M. Jolonch, 22 Teléfono 122

AGRAMUNT

DRAPERIA La Confiança

desitja als seus amics i clients d'Agramunt i Comarca
unes felices Festes i pròsper Any Nou.

Carrer de Sió

Agramunt

CHOCOLATES JOLONCH

Per hi ha un altre aspecte en aquesta qüestió que no havem vist glosat per ningú. Es el del dret. Posats en aquest pla, si algú te dret a l'usdefruït de l'electricitat en favorables i aventatjoses condicions; és precisament la ruralia, la gent del camp, si atenem a les fonts d'origen de l'energia.

Resseguim la nostra terra, fem un recorregut per nostres comarques i veurem com l'electricitat es "fabrica", es "produeix" —diriem millor s'"obté"— precisament a ple camp. Es aprofitant aqueixes aigües dels llacs que al sobreixir-se roda per les grans pendents de nostres muntanyes, que té lloc la transformació de l'energia mecànica en elèctrica; és entorpint el corrent dels rius en plena Naturalesa aprofitant un congost, per tal de produir grans embassades artificials com es guanyen nivells inospitats des dels quals l'aigua passa a les turbines que fa giravoltar la dínamo; és desviant, en plena planúria, la cursa natural de les corrent d'aigua portant-les a canals de poca pendent que la deixen caure, uns quilòmetres més enllà, des de l'altura que metre a metre s'ha anat guanyant; com es logra masses quantioses d'aquell potencial que ens mesuren per quilovats.

Totes, totes aquestes fonts de producció, de captació, de transformació les trobem a la ruralia, a ple camp. Recordem, sinó Capdella, Camarasa, Serós, per citar-ne un exemple de les tres modalitats.

I és paradoxal que el camp, que la ruralia es vegi poc menys que privat del seu usdefruït per ésser-li inassequible en les condicions en que avui suministren el fluid les grans companyies explotadores, vertaders trusts que en tenen el monopoli quasi.

Però hi ha més: No podem avui donar un pas per nostres camps sense crear-nos amb aquestes grans línies de transport d'energia elèctrica; línies compostes de pluralitats de fils sostinguts per inacabables fileres de pals, de torres que d'una manera persistent i a voltes abusiva —recordem els preus irrisoris amb que es pagà l'ocupació a perpetuitat del troç de terra que ocupen— s'estenen arreu dificultant bon xic les tasques de la pagesia, aqueixis treballs que l'agricultor ha de portar a terme per el conreu de la terra.

I amb tot, la ruralia, el camp que sent el zumzit ininterromput que fa el vent al trobar-se tallat pels cables de conducció, es veu poc menys que privat del gaudi d'aquella energia que és conduïda, quilòmetres enllà, a la ciutat populosa, a la vila industrial, als centres de respectable població, mentres passa de llarg per la masia, pel llogaret insignificant.

Paradoxa, paradoxa! Paradoxa, sí, que les companyies s'enriqueixin extraordinàriament, que els seus beneficis es comptin per milions, sense que se les obligui a fer participar el camp, la ruralia, d'aquell element de civilitat que del camp i de la ruralia ha sortit, que en el camp i en la ruralia ha tingut la seva gènesi. No pretenem pas que ningú esmerci ni capitals ni esforç sense tocar-ne uns beneficis, i si no els poguessin tocar les companyies amb la seva única aportació a l'electrificació del camp, ja que són tres els elements en joc, que siguin també els tres a fer factible aquella electrificació aportant-hi cada un la part que proporcionalment li correspongui. La companyia suministradora sacificant una part dels beneficis lograts amb el suministre a la indústria, a la illuminació, als transports, en compensació a aquella ocupació de la terra esmentada abans; els propietaris de masies i minipoblats contribuint d'una manera raonable a l'estesa de línies i als demés elements que precisin; l'Estat aportant una altra part com a beneficiari del increment de la riquesa que l'operació reportaria.

L'agricultor precisa de màquines per a desgranar el blat de moro, per a despullar les ametlles, per a produir-se les farines necessàries a l'alimentació dels animals de cria i engreix en la seva limitada explotació casolana; necessita aixecar l'agua d'un pou o riera i aprofitar-la per el rec d'aquella parcela destinada a hort familiar...

El lucre apart, el pagès habitant de la masia, per a estar-hi ha de trobar-s'hi bé, car del contrari en desertarà, com pasa tan sovint, i per a trobar-s'hi bé ha de poder comptar amb la bomba que li aixequi l'aigua fins a les golfes d'on pugui distribuir-se per les diferents dependències de la casa, no descuidant el quarto de netedat; cal que pugui desterrar el llum d'oli que l'obliga a transitar a les palpenes per la casa, corrals i estables; la mestressa ha de poder arrearar la planxa de ferro colat i substituir-la per altre de més còmode calentament... Què més? Sí, quelcom més: Ha de alleujar el seu aïllament del mon exterior per mitjà de la televisió, que a més de portar-li estones d'esbargiment també li proporcionarà lliçons del seu art amb les conferències agrícoles que sovint s'hi donen i les advertències de l'"Home del temps" que el menaran a la protecció d'aquells cultius que en siguin menesterosos...

I per a tot això és indispensable portar l'electricitat al camp, i si del camp prové, si en aquells sobrants dels llacs, en aquelles immenses rescloses, en aquelles desviacions de rius, ha trobat el seu origen, és molt demanar que el camp se n'usdefruïti en condicions econòmiques raonables?

Reflexions

*Sentat al peu d'un Santuari
mentre cel·lebren missa de difunts,
vaig repassant el meu breviari
remarcant-ne els millors punts.*

*Voldria s'acabés la guerra
de desastres, ja n'em vist, prou,
que imperés pau a la terra
i què eixis un món millor.*

*La moralitat, se'ns escapa,
nostre deure, es retenir-la,
si tingués jo bona grapa
procuraria gaudir-la.*

*¿Què fan els homes d'estat?
¿què són tantes conferències?
¿per què no fan d'un plegat
honor a les seves ciències?*

*Tots són savis, tots prohoms;
però el món és un desgavell,
no cal citar-ne els noms
ni envejar-los son cervell.*

*Si eix avenç, es destrucció;
si la pau no's coneguda,
no cal pás civilizació
i preferir-ne gent menuda.*

Josep Soldevila

Exclusivitats

Draperia Anglesa i Francesa

Camises - Corbates

Articles Home

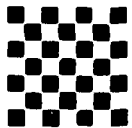
Sastreteria
Univers

Tailleur Sastre

Ruda. Carlemany, 79 Telèfon 103

LES ESCALDES

Valls d'Andorra

CLUB DE AJEDREZ

RESULTADOS Y CLASIFICACIONES CAMPEONATO DE AJEDREZ PROVINCIAL

I CATEGORIA

- 5.ª Jornada — Día 1-II-70
 LERIDA B, ½ — LERIDA A, 4 ½
 ANGESOLA, 4 — TORNABOUS, 1
 TARREGA, 2 — TORA A, 3
 BALAGUER, 5 — AGRAMUNT, 0
- 6.ª Jornada — Día 8-II-70
 LERIDA A, 5 — AGRAMUNT A, 0
 TORA A, 5 — BALAGUER, 0
 TORNABOUS, 0 — TARREGA, 5
 LERIDA B, 4 ½ — ANGESOLA, ½
- 7.ª Jornada — Día 15-II-70
 ANGESOLA, 0 — LERIDA A, 5
 TARREGA, ½ — LERIDA B, 4 ½
 BALAGUER, 2 ½ — TORNABOUS, 2 ½
 AGRAMUNT A, 1 — TORA A, 4
- 8.ª Jornada — Día 22-II-70
 LERIDA A, 4 ½ — TORA A, ½
 AGRAMUNT A, 2 ½ — TORNABOUS, 2 ½
 BALAGUER, 3 — LERIDA B, 2
 TARREGA, 1 ½ — ANGESOLA, 3 ½

II CATEGORIA

- 5.ª Jornada — Día 1-II-70
 TORA B, 0 — SEO DE URGEL, 5
 VVA. DE BELLPUIG, 2 ½ — ORGAÑA, 2 ½
 AGRAMUNT B, 1 ½ — LERIDA C, 3 ½
- 6.ª Jornada — Día 8-II-70
 SEO DE URGEL, 2 — LERIDA C, 3
 AGRAMUNT B, 2 — ORGAÑA, 3
 TORA B, ½ — VVA. DE BELLPUIG, 4 ½
- 7.ª Jornada — Día 15-II-70
 VVA. DE BELLPUIG, 2 ½ — SEO DE URGEL, 2 ½
 AGRAMUNT B, 1 — TORA B, 4
 ORGAÑA, 2 ½ — LERIDA C, 2 ½
- 8.ª Jornada — Día 22-II-70
 SEO DE URGEL, 4 — ORGAÑA, 1
 LERIDA C, 5 — TORA B, 0
 VVA. DE BELLPUIG, 3 — AGRAMUNT B, 2

CLASIFICACIONES

I CATEGORIA

LERIDA A	36 ½ puntos
LERIDA B	26 ½ »
TORA A	21 ½ »
BALAGUER	20 ½ »
TARREGA	15 ½ »
ANGESOLA	15 ½ »
AGRAMUNT A	12 »
TORNABOUS	12 »

II CATEGORIA

LERIDA C	29 puntos
SEO DE URGEL	24 ½ »
VVA. BELLPUIG	21 »
ORGAÑA	18 »
AGRAMUNT B	16 »
TORA	11 »

COMENTARIO

Ya a las puertas de final de temporada observamos un ligero descenso por parte de nuestros representantes; ello no obstante no debe quitar mérito al esfuerzo con que han jugado todas estas partidas, pues en el tiempo en que se desarrolla este deporte en nuestra Villa se ha notado que se podrá llegar muy lejos una vez se haya logrado una experiencia siempre necesaria en todo deporte.

Por otra parte podemos ya afirmar que en la Categoría A es ya virtual campeón Lérida A; en lo que respecta a la Categoría B, se establece una pequeña lucha entre Lérida C y Seo de Urgel, que esperamos se resuelva a favor del mejor. Mientras, nosotros a luchar para poder adquirir en otra ocasión una mejor posición!

Nunca debemos perder el optimismo y la ilusión por eso, y eso va de mi parte; pido a la afición deportiva local que sea la primera en apoyar este deporte y todo lo relacionado con el deporte local.

J. C.

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

VICAS

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
 Hoteles, Bares.
 Salas Espectáculos,
 Almacenes Exposición,
 Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso
 Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
 Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 AGRAMUNT (Lérida)

El Municipio

Por el Ayuntamiento Pleno y por la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Noviembre, se adoptaron los siguientes acuerdos:

CUENTA DE CAUDALES

Previo exámen es aprobada la Cuenta de Caudales correspondiente al tercer trimestre del año actual, a tenor de lo dispuesto en el artículo 793 de la vigente Ley de Régimen Local

LICENCIAS OBRAS

Se han concedido las siguientes:

A D.ª María Barril Marquilles, construcción de una vivienda en Avda. Agustín Ros.

OBRAS MENORES

A D. Bartolomé Font Millás, pavimentar bajos casa Arrabal de Puigvert.

A D. Mariano Bover Busquets, ampliación ventanas, casa Arrabal de Puigvert, con revoco y pintado fachada.

A D. Román Ros López, revoco pared terraza Plaza Mercado.

A D. José Marsol Brescó, pavimentación corral Arrabal S. Francisco y conexión red alcantarillado.

A D. Miguel Rovira Jovell, pavimentación jardín calle Ntra. Sra. del Socós.

A D. Miguel Potrony Escolá, colocación vidriera fachada Avda. M. Jolonch.

A D. José M.ª Torres Sabé, ampliación puerta casa calle Aspí.

A D. Jaime Brils Fauria, colocación letrero luminoso en fachada calle Guimerá, 13.

ACTIVIDADES MOLESTAS

Informar en el sentido de considerar procedente la concesión de licencia para instalación de una imprenta solicitada por D. Gaspar Vicens Teixidó en virtud de lo dispuesto en el apartado c) del art.º 30 del Reglamento de 30 de Noviembre de 1961

DENEGACION PROVISIONAL LICENCIA OBRAS

Se deja pendiente la solicitud de D.ª Teresa Cortés

NUEVOS RITOS. ¡Bueno!... Esto del bautismo no está mal, pero el día que se haga con las defunciones...

Cahelles para construcción de un almacén en Extramuros, hasta que acompañe Proyecto redactado por técnico competente.

ESTATUTOS CONTRIBUYENTES

Se da cuenta de los Estatutos de la asociación administrativa de contribuyentes afectados por la ejecución del Proyecto de abastecimiento de aguas, alcantarillado y otras complementarias que afectan a la zona Sur de la Villa.

APROBACION DE FACTURAS

Fueron aprobadas varias por un importe de 64.413 Ptas.

RENUNCIA CARGO ARQUITECTO

Se dió cuenta escrito de D. Luis Domenech Torres presentando renuncia al cargo de Arquitecto Municipal que es aceptado con un voto de agradecimiento.

PROYECTO SANEAMIENTO PARCIAL

Es examinado el confeccionado por los Sres. Cots Masana y Liesa Bertrán por la zona habitada del camino de las Marrades, acordándose su aprobación

ID, SANEAMIENTO Y CANALIZACION RIO SIO

Asimismo es aprobado el Proyecto confeccionado por los mismos Sres. Ingenieros a tal fin

ESCRITO COMUNIDAD DE REGANTES

Quedar enterados de la derrama señalada al aprovechamiento de agua con destino al abastecimiento de la población para el año 1.971.

APORTACION PLANTACION ARBOLES PARQUE MUNICIPAL JOSEP BRUFAU

Aceptar la subvención de 1 200 pesetas entregadas por los Hermanos Ribera Verdaguer para repoblación arbolado Parque Municipal Josep Brufau Mullerat.

*Exija para su ropa
el Lavado en Seco*

**TINTORERIA
SALAS**

Sió, 29 - AGRAMUNT

se lo garantiza

*Le recordamos que también
limpiamos cortinas,
alfombras y mantas*